

Trouw (Nederland) – 29/08/2011

Een prachtige voorstelling, maar het publiek loopt weg

Tijdens het Festival van Avignon afgelopen juli moest het publiek nog vóór het ochtendgloren zijn bed uit. Om half vijf 's ochtends begon dan, op de buitentribune van het Cour d'honneur van het Palais des Papes de dansvoorstelling 'Cesena'. Geen kunstlicht, geen decor – alleen een enorme cirkel van zand op het podium, die de dansers gedurende de voorstelling geleidelijk lieten vervagen.

Het mooie van 'Cesena' was (een samenwerking tussen dansgroep Rosas en vocaal ensemble Graindela-voix) dat de opkomst van de zon een onlosmakelijk deel uitmaakte van deze locatievoorstelling. Beginnend in het duister en eindigend in het ochtendlicht, moest het publiek eigenlijk met zijn oren leren kijken. Want lange tijd waren de personage op het podium alleen als silhouetten te zien. Meer niet.

Choreografe Anne Teresa de Keersmaeker bewandelde de omgekeerde weg (van licht naar donker in een avondvoorstelling) al eerder met 'En Atendant', de tegenhanger van 'Cesena'. En het is niet toevallig dat Graindelavoix dit jaar een cd opnam onder de titel 'Cecus', blind: een album over blinde musici en geheugen.

Als coproducent presenteerde het Festival Oude Muziek (FOM) 'Cesena' vrijdagavond in Vredenburg Leidsche Rijn in Utrecht – inderdaad binnen en 's avonds. De natuurlijke magie van een zonsopgang was in Utrecht vervangen door het langzaam aanknippen van steeds meer tl-balken boven het toneel, het buiten zijn kon alleen gesuggereerd worden door de laaddeuren achter de Bühne (met uitzicht op de A2) op de helft van de voorstelling open te trekken. Utrecht stond tot Avignon als de hoogtezon tot een strandvakantie.

In de uitverkochte zaal werd het oudemuziekpubliek al snel onrustig en opstandig. En dat bleef het ook. Een telefoon ging af en kreeg applaus. Er werd geroepen ("Schande!", "Wij zien niks!", "Mag het licht aan!") en publiek liep met kluitjes tegelijk weg.

En toch hadden Rosas en Graindelavoix een prachtige voorstelling gemaakt, waarin dansers zongen en zangers dansten, waarin De Keersmaeker de duizeligmakende muziek uit de veertiende eeuw naar haar dansers vertaalde, waarin melodieën danspassen werden, waarin bewegingen tot klinken kwamen in de ruisende zandcirkel, waarin je kortom de vocale muziek uit een ver verleden met nieuwe oren hoorde, en de schimmen steeds vastere vormen kregen in de verglijdende tijd.

Anthony Fiumara – (29/08/2011)